

LÆS STARTEN AF ...

TVILLINGER

„Jeg har truffet min beslutning. Der er ikke mere at diskutere,“ sagde manden bag skrivebordet. Han var allerede i gang med en bog. Hans to børn forlod lokalet og lukkede døren efter sig.

„Han vil bare ikke have os her,“ mumlede drengen. „Han er ligeglad med hvad vi har lyst til.“

„Det ved vi,“ svarede pigen. „Han interesserer sig ikke for andet end sine gamle bøger.“

Drengen slog mod muren. „Jeg vil ikke være ridder! Jeg vil være en stor troldmand! Jeg vil dræbe dæmoner og møde guderne ...“

„Tror du jeg har lyst til at blive en fin dame?“ spurgte hans søster. „Gå langsomt, Alanna,“ sagde hun i en sippet tone. „Sid stille, Alanna. Ned med skuldrene, Alanna.’ Som om det er det eneste jeg duer til!“ Hun travede op og ned ad gulvet. „Der må være en anden mulighed.“

Drengen så på pigen. Thom og Alanna af Trebond var tvillinger. De havde begge rødt hår og violette øjne. Så vidt de fleste kunne se, var den eneste forskel på dem deres

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

hårlængde. Hvis de havde været klædt ens, ville de have set ens ud.

„Vi må se det i øjnene,“ sagde Thom til Alanna. „I morgen rejser du til klosterskolen, og jeg skal til slottet. Så er den potte ude.“

„Hvorfor er det dig der skal have alt det sjove?“ klagede hun. „Jeg skal bare lære at sy og danse. Du skal ride, fægte ...“

„Tror du jeg kan lide det?“ skreg han. „Jeg hader at falde ned og slå løs på alting. Det er dig der kan lide den slags, ikke mig!“

Hun lo. „Du skulle have været Alanna. Piger lærer altid magi...“ Tanken slog hende så brat, at hun snappede efter vejret. „Thom! Selvfølgelig!“

Thom kunne se på sin søsters ansigt at hun havde fået endnu en vanvittig idé. „Selvfølgelig hvad?“ spurgte han mistænksomt.

Alanna så sig omkring. Der var ingen tjenestefolk at se. „I morgen giver han os breve til klosterskolen og til ham der underviser pagerne. Du kan efterligne hans skrift, så du kan skrive to nye breve, der fortæller at vi er tvillingedrenge. Du tager til klosterskolen. Sig i brevet at du skal være troldmand. Husk at det er Gudindens Døtre der underviser drenge i magi. Når du bliver ældre, bliver du sendt til præsterne. Og jeg tager til slottet og lærer at blive ridder!“

„Det er vanvittigt,“ sagde Thom. „Hvad med dit hår? Og du kan heller ikke gå nøgen i vandet. Og du bliver til en pige – jeg mener, med bryster og alt det der.“

„Jeg klipper mit hår,“ svarede hun. „Og det andet – det må jeg så tage mig af, når det sker.“

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

„Hvad med Coram og Maude? De skal jo rejse med os, og de kan kende forskel på os. Og de ved at vi ikke er tvillingedrenge.“

Hun bed sig i læben, mens hun tænkte sig om. „Jeg siger til Coram at vi fortryller ham, hvis han siger noget,“ sagde hun omsider. „Han hader magi – det skulle være nok. Og måske vi kan snakke med Maude.“

Thom overvejede det, og kiggede på sine hænder imens. „Tror du vi kunne?“ hviskede han.

Alanna betragtede sin tvillingbrors forhåbningsfulde ansigt. En del af hende havde lyst til at sige stop, før det hele kom for godt i gang, men kun en meget lille del. „Hvis du ikke får kolde fødder,“ sagde hun. Og hvis jeg heller ikke gør, tænkte hun.

„Hvad med Far?“ Han stirrede ud i det fjerne, og kunne allerede se Gudernes By for sit indre øje.

Alanna rystede på hovedet. „Han glemmer alt om os, så snart vi er væk.“ Hun så på Thom. „Ønsker du tilstrækkelig højt at blive troldmand?“ spurgte hun. „Det betyder mange års studier og hårdt arbejde for os begge to. Kan du klare det?“

Thom rettede på sin kjortel. Hans øjne var kolde. „Vis mig bare hvordan!“

Alanna nikkede. „Lad os finde Maude.“

Maude, landsbyens kloge kone, lyttede til dem uden at sige noget. Da Alanna var færdig, vendte kvinden sig og stirrede længe ud ad døren. Omsider så hun igen på tvillingerne.

De vidste det ikke, men Maude var i en vanskelig situation. Hun havde lært dem al den magi hun kendte. De havde begge evnerne til at lære langt mere, men der

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

var ikke andre lærere i Trebond. Thom ønskede at lære alt hvad han kunne, men han brød sig ikke om andre mennesker. Det var kun fordi han mente at Maude stadig havde noget at lære ham, at han lyttede til hende. Og han afskyede Coram – den anden voksne der havde ansvaret for tvillingerne – fordi Coram fik ham til at føle sig dum. Det eneste menneske Thom holdt af, var Alanna. Maude tænkte på Alanna og sukkede. Pigen var vidt forskellig fra sin bror. Alanna var bange for sin magi. Thom skulle tvinges til at gå på jagt, og Alanna måtte lokkes eller narres til at prøve selv den enkleste magi.

Maude havde glædet sig til den dag hvor andre skulle overtage de to. Nu så det ud til at guderne en sidste gang ville prøve hende gennem dem.

Hun rystede på hovedet. „Jeg kan ikke træffe sådan en beslutning uden hjælp. Jeg må prøve at Se i ilden.“

Thom rynkede brynene. „Det troede jeg ikke du kunne. Jeg troede kun du kunne helbrede.“

Maude tørrede sveden af panden. Hun var bange. „Pyt med hvad jeg kan og ikke kan,“ hvædede hun. „Alanna, hent brænde. Thom, find noget jernurt.“

De skyndte sig at gøre hvad hun bad om. Alanna lagde mere brænde på den ild, der allerede brændte i ildstedet, og Thom kom tilbage med nogle blade fra den magiske plante jernurten.

Maude knælede foran ildstedet og gjorde tegn til tvillingerne om at sætte sig på hver sin side af hende. Hun kunne mærke sveden løbe ned ad ryggen. Folk døde tit på frygtelige måder, hvis de forsøgte at bruge magi de ikke havde fået af guderne. Maude bad en stille bøn til Den Store Modergudinde og lovede at opføre sig ordentligt re-

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

sten af sine dage, hvis Gudinden ville lade hende slippe helskindet igennem dette.

Hun smed bladene på ilden, mens hendes læber stille dannede de hellige ord. Kraft fra hende og tvillingerne fyldte langsomt ilden. Flammerne blev grønne af Maudes trylleri og violette af tvillingernes. Maude trak vejret dybt, greb tvillingernes venstre hænder og holdt dem ind i ilden. Kraften skød op gennem deres arme. Thom skreg og vred sig af smerte, mens magien fyldte ham. Alanna bed sig i læben så det blødte, og kæmpede mod smerten på sin egen måde. Maudes øjne var store og tomme, mens hun holdt deres to hænder i flammerne.

Pludselig rynkede Alanna brynene. Der var ved at danne sig et billede i ilden. Det var umuligt – det var ikke hende der skulle Se noget. Det var Maude der havde udført fortryllesen. Det var kun Maude der skulle kunne Se.

Stik mod alle magiens love voksede billedet for Alan- nas øjne. Det var en by bygget af sorte, skinnende sten. Alanna lænede sig frem og kneb øjnene sammen for bedre at kunne se. Hun havde aldrig set mage til denne by. Solen bagte ned over de skinnende mure og tårne. Alanna var bange – mere bange end hun nogensinde havde været ...

Maude slap tvillingerne. Billedet forsvandt. Alanna var kold og meget forvirret. Hvad var det for en by? Hvor lå den?

Thom undersøgte sin hånd. Der var ingen brandsår, ikke så meget som et ar. Intet tegn til at Maude havde holdt deres hænder i flammerne i mange minutter.

Maude satte sig på hug. Hun virkede gammel og træt. „Jeg har set meget jeg ikke forstår,“ hviskede hun omsider. „Mange ting ...“

„Så du byen?“ ville Alanna vide.

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

Maude så skarpt på hende. „Jeg så ikke nogen by.“

Thom lænede sig frem. „Så du noget?“ Hans stemme var ivrig. „Men det var Maude der udførte fortryllelsen ...“

„Nej!“ hvæsedde Alanna. „Jeg så ingenting! Ingenting!“

Den kloge kone sukkede. „Så siger vi det. I morgen rejser Thom og jeg til Gudernes By.“

Ved daggry næste dag gav grev Alan hvert af sine børn et forseglede brev, og velsignede dem inden han gav Coram og Maude deres instrukser. Coram vidste stadig ikke noget om de ændrede planer, og det havde Alanna heller ikke tænkt sig at han skulle, før de var langt fra Trebond.

Da grev Alan lod dem gå, tog Maude tvillingerne ind på Alannas værelse, mens Coram gjorde hestene klar. Brevene blev hurtigt åbnet og læst.

Grev Alan betroede sin søn til hertug Gareth af Naxen og sin datter til Den Første Datter på klosteskolen. Der ville jævnligt blive sendt penge for at betale for børnenes kost, logi og undervisning, indtil deres lærere skønnede at de kunne sendes hjem. Han havde travlt med sine studier og stolede i alle henseender på hertugens og Den Første Datters dømmekraft. Ærbødigst grev Alan af Trebond.

Der blev hvert år sendt mange af den slags breve til hoffet og til klosteskolen. Alle adelige piger studerede i klosteskoler, indtil de var femten eller seksten, hvorpå de drog til hoffet for at finde ægtemænd. Den ældste søn i en adelig familie lærte som regel ridderlige færdigheder og pligter i kongens slot. Yngre brødre kunne følge deres brødre til slottet, eller de kunne gå i klosteskoler for at lære religion eller trolddom.

Thom var dygtig til at efterligne deres fars håndskrift. Han skrev to nye breve, et til 'Alan' og et til sig selv. Alanna

læste dem omhyggeligt, og så til sin lettelse at de ikke var til at skelne fra de ægte. Der kunne gå mange år før sandheden kom frem.

Mens Thom gjorde sig klar, førte Maude Alanna ud i garderoben. Pigen skiftede til skjorte, bukser og støvler, og Maude klippede hendes hår.

„Der er noget jeg må sige dig,“ sagde Maude, da den første lok faldt til jorden.

„Hvad?“ spurgte Alanna nervøst.

„Du har helbredende evner.“ Saksen fortsatte. „Større end mine egne, større end jeg nogensinde har set. Og du har også andre magiske kræfter, du kommer til at lære at bruge. Men det er helbredelsen, der er det vigtigste. Jeg havde en drøm i nat. En advarsel, der ikke kunne have været tydeligere, om guderne havde råbt den i mit øre.“

Alanna prøvede at se det for sig, og fnisede.

„Man må ikke le ad guderne,“ sagde Maude strengt. „Men det vil du hurtigt finde ud af selv,“

„Hvad mener du med det?“

„Pyt med det. Hør nu efter. Har du tænkt på de liv du vil tage, når du udretter dine store bedrifter?“

Alanna bed sig i læben. „Næh,“ indrømmede hun.

„Det tænkte jeg nok. Du ser kun æren. Men der er også død og sorg og faderløse familier. Tænk før du kæmper. Tænk på hvem du kæmper med, for en dag vil du møde din overmand. Og hvis du ønsker at betale for de liv du tager, så brug din helbredende magi. Brug den så meget du kan, ellers vil det tage dig flere hundrede år at rense din sjæl for død. Det er sværere at helbrede end at dræbe. Moderen må vide hvorfor, men du har evner for begge dele.“ Hun børstede hurtigt Alannas kortklippede hår. „Hold

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

hætten slået op den næste tid. Men du ligner Thom, så du kan narre alle andre end Coram.“

Alanna stirrede på sig selv i spejlet. Hendes tvillingbror stirrede tilbage, med violette øjne i sit blege ansigt. Hun grinede og slog sin kappe om sig. Efter et sidste blik på drengen i spejlet fulgte hun med Maude ud i borggården. Coram og Thom sad allerede til hest. Thom, der var iført et af Alannas skørter, blinkede til sin søster.

Maude stoppede Alanna, da hun gik hen for at sidde op på ponyen, Tyksak. „Helbred, mit barn,“ rådede hun. „Helbred alt hvad du kan, ellers kommer du til at betale for det. Guderne giver deres gaver for at de skal bruges.“

Alanna svang sig i sadlen og klappede Tyksak. Ponyen kunne mærke at det var den gode tvilling, der sad på dens ryg, og faldt til ro. Når Thom red på den, blev han som regel smidt af.

Tvillingerne og de to tjenestefolk vinkede farvel til borgens folk, der var samlet for at se dem tage af sted. De red langsomt gennem porten, mens Alanna gjorde sit bedste for at efterligne Thoms sure fjæs – eller rettere, se ud som Thom ville have gjort, hvis det havde været ham der var på vej til kongeslottet. Thom så ned på sin ponys ører og holdt ansigtet skjult. Alle vidste hvordan tvillingerne havde det med at blive sendt bort.

Vejen fra borgen førte ud i et stenet og vildsomt landskab. De næste par dage skulle de ride gennem Grimholdbjergenes uvejsomme skove, der dannede grænsen mellem Tortall og Scanra. Tvillingerne kendte området godt, og selvom folk sydfra fandt det trist og uvenligt, ville det altid være 'hjemme' for Alanna og Thom.

Midt på formiddagen kom de til det sted, hvor Trebond-

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

vejen og Den Store Nordvej mødtes. Den Store Nordvej, der blev afpatruljeret af kongens soldater, førte op til Guldernes By. Den vej skulle Thom og Maude, mens Alanna og Coram skulle sydpå, til hovedstaden Corus, hvor kongeslottet lå.

De to tjenestefolk gik afsides for at sige farvel til hinanden, og lade tvillingerne være lidt alene. Ligesom Thom og Alanna ville Coram og Maude ikke se hinanden i flere år. Maude skulle tilbage til Trebond, men Coram skulle blive hos Alanna og være hendes tjener under opholdet på kongeslottet.

Alanna smilede til sin bror. „Her står vi så,“ sagde hun.

„Gid jeg kunne sige ‘god fornøjelse’,“ sagde Thom, „men jeg fatter ikke hvordan nogen kan synes det er sjovt at skulle være ridder. Men held og lykke. De får os levende, hvis vi bliver opdaget.“

„Vi bliver ikke opdaget, bror.“ De greb hinandens hænder. „Held og lykke, Thom. Pas på dig selv.“

„Der venter dig mange prøvelser,“ sagde Thom alvorligt. „Pas selv på.“

„Jeg klarer alle prøvelser,“ sagde Alanna. Hun vidste at det var store ord, måske for store, men Thom så ud som om han havde brug for at høre dem. De vendte deres ponyer og red tilbage til de voksne.

„Lad os komme af sted,“ knurrede Alanna til Coram.

Maude og Thom tog vejen til venstre ad Den Store Nordvej, og Alanna og Coram red til højre. Alanna standse brat og så efter sin bror. Hendes øjne sved, så hun måtte blinke, og hun kunne ikke frigøre sig fra en følelse af at Thom ville være meget anderledes, når hun så ham igen. Med et suk vendte hun Tyksak mod hovedstaden.

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

Coram skar ansigt og satte hælene i siden på sin store vallak. Han ville have foretrukket alt andet end at skulle følge en pivet dreng til kongeslottet. Han havde været en af de tapreste soldater i kongens hær. Og nu ville han blive til grin. Folk ville med det samme kunne se at Thom ikke var nogen soldat, og de ville give Coram skylden – manden der skulle have lært ham krigskunstens grundbegreber. Han red i mange timer uden at sige et ord, fordybet i sine egne triste tanker, uden at bemærke at Thom, der som regel begyndte at beklage sig efter en times ridt, også var tavs.

Coram var oprindeligt grovsmed, men han havde været en af kongens bedste soldater, indtil han var vendt hjem til Trebond og blevet våbenmester. Han ville gerne være sammen med kongens soldater igen, men ikke hvis han skulle være til grin, fordi han havde en svækling til herre. Hvorfor kunne Alanna ikke være blevet en dreng i stedet for? Hun forstod sig på kamp. I starten havde Coram trænet også hende, fordi tvillingerne altid hang sammen som ærtehalm, de små moderløse stakler. Hun var betydelig mere lærenem end sin bror, og nu ønskede Coram Smed af hele sit hjerte, som han havde gjort så mange gange før, at Alanna havde været en dreng.

Og nu var hans ønske ved at gå i opfyldelse, omend på en anden måde. Solen stod højt på himlen, og det var tid for deres middagsmåltid. Coram gryntede en ordre til det tilhyllede barn, og de sad af i en lysning ved vejen. Han tog brød og ost fra en sadeltaske og delte det imellem dem. Og han tog vinsækken fra sit sadelhorn.

„Vi kommer til en kro i aften,“ brummede han. „Men indtil da må vi klare os med det her.“

Alanna tog sin tunge kappe af. „Det er udmærket for mig.“

Coram spruttede en mundfuld vin ud over det hele. Alanna blev nødt til at dunke ham i ryggen, før han fik vejret igen.

„Brændevin?“ hviskede han og så på vinsækken. Han vendte tilbage til sit påtrængende problem. „Ved Den Sorte Gud!“ brølede han og blev mørklilla i hovedet. „Vi rider omgående hjem, og så skal du få alle de klø der kan ligge på dig! Hvor er din afskyelige bror?“

„Tag det roligt, Coram,“ sagde hun. „Tag dig noget at drikke.“

„Jeg skal ikke have noget at drikke,“ hvæsede han. „Jeg skal banke jer blå og grønne begge to!“ Han tog en ordentlig slurk af vinsækken.

„Thom er på vej til Gudernes By sammen med Maude,“ forklarede Alanna. „Hun synes vi gør det rigtige.“

Coram bandede. „Selvfølgelig holder den heks med jer to djævlunger. Og hvad siger jeres far så?“

„Han ved ikke noget om det hele,“ sagde Alanna. „Coram, du ved at Thom ikke har lyst til at blive ridder. Men det har jeg.“

„Jeg er ligeglad med om I så har lyst til at blive dansende bjørne!“ sagde Coram og tog endnu en slurk vin. „Du er en pige.“

„Det er der ingen der behøver at få at vide.“ Hun lænede sig frem mod ham. „Fra nu af er jeg Alan af Trebond, den yngste tvilling. Jeg skal være ridder – og Thom skal være troldmand. Sådan skal det være. Maude så det i ilden for os.“

Coram gjorde med sin højre hånd tegnet mod ondskab.

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

Magi gjorde ham urolig. Maude gjorde ham urolig. Han drak noget mere for at berolige nerverne. „Det er en smuk tanke, min tøs, men det går aldrig. Du bliver opdaget, når du bader, og før eller siden bliver du kvinde ...“

„Det kan jeg alltsammen skjule – hvis du hjælper mig. Ellers forsvinder jeg.“

„Din far slår mig ihjel.“

Hun skar ansigt. „Far interesserer sig ikke for andet end sine bøger.“ Hun trak vejret dybt. „Coram, jeg skal nok være flink ved dig. Det ville Thom ikke være. Har du lyst til at se ting der ikke er der, de næste ti år? Husk, at det kan jeg sørge for! Kan du huske dengang kokken ville fortælle far hvem der havde spist kirsebærtærterne? Eller dengang gudmor prøvede på at få far til at gifte sig med hende?“

Coram blegnede. Den eftermiddag da nogen havde stjålet alle kirsebærtærterne, begyndte kokken at se store sultne løver, der forfulgte ham rundt i hele køkkenet. Grev Alan hørte aldrig noget om det. Og da tvillingernes gudmor kom til Trebond for at kapre grev Alan som sin næste ægtemand, tog hun flugten efter kun tre dage, og påstod at det spøjte på slottet.

„Det ville du vel ikke gøre?“ hviskede Coram. Han havde altid haft på fornemmelsen at tvillingerne havde haft med kokkens syner og komtesse Caterinas spøgelse at gøre, men han havde holdt sin mistanke for sig selv. Kokken var storsnudet, og komtesse Caterina plagede livet af sine tjenestefolk.

Alanna kunne se at hun havde ramt plet, og hun skiftede taktik. „Thom kan hverken skyde eller noget som helst, og det kan jeg,“ sagde hun. „Thom ville ikke gøre dig ære, men det tror jeg, jeg kommer til. Du har selv sagt

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

at en voksen mand ikke kan få en kanin så hurtigt som jeg kan.“ Hun gav Tyksak sit sidste stykke brød og så bedende på Coram. „Lad os ride videre. Hvis du har det på samme måde i morgen tidlig, vender vi om.“ Hun krydsede fingrene, mens hun løj. Hun havde absolut ikke tænkt sig at vende tilbage til Trebond. „Der er ikke noget at være bange for. Far finder ikke ud af det, førend det er for sent.“

Coram drak lidt mere fra vinsækken, og kom vaklende på benene. Han sad op, mens han betragtede pigen. De red i tavshed, mens Coram tænkte og drak.

Truslen om at komme til at se ting der ikke var der, skænkede han ikke mange tanker. I stedet tænkte han på Thoms præstationer som bueskytte – det var nok til at få en gammel soldat til at græde. Alanna var langt kvikkere end sin bror. End ikke de hårdeste rideture over uvejsomt land kunne trætte hende. Hun havde talent for krigskunsten, og det var ikke noget man kunne lære. Og hun var stædig som et æsel.

Coram var så fordybet i tanker, at han slet ikke så snogen, der gled hen over vejen. Alanna og Corams hest fik øje på den i samme øjeblik. Den store vallak stejlede, så dens herre nær var blevet kastet til jorden. Tyksak standsede brat på vejen. Coram råbte højt, og kæmpede for at holde sig fast, mens hans hest rædselsslagen dansede på bagbenene. Alanna gav sig ikke tid til at tænke. Hun sprang fra Tyksaks sadel og greb Corams tøjler med begge hænder. Hun undgik med nød og næppe vallakkens fægtende hove, og brugte såvel sin vægt som sine kræfter for at trække hesten ned, inden Coram faldt af og brækkede halsen.

Vallakken, der nærmest blev forbløffet over denne nye vægt i tøjlerne, faldt ned på alle fire. Den rystede, mens

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

Alanna klappede dens mule og hviskede beroligende til den. Hun fiskede et æble op af lommen og gav hesten det, og blev ved med at klappe den, indtil den holdt op med at ryste.

Da Alanna så op, sad Coram og betragtede hende med et underligt blik. Hun kunne ikke vide at han tænkte på hvad Thom ville have gjort i samme situation: han ville have overladt Coram til sig selv. Coram vidste hvilket mod det krævede at berolige en stor, vild hest. En ridders mod. Men alligevel, Alanna var en pige ...

Da de nåede kroen, var Coram blevet meget fuld. Krofatter hjalp ham i seng, mens krokonen tog sig kærligt af 'den stakkels lille knægt'. Om natten lå Alanna i sin seng med et bredt smil om læberne og lyttede til Corams snorke. Maude havde listet sig til at fylde vinsækken med grev Alans bedste brændevin i håb om at hendes gamle ven ville være mere modtagelig for fornuft, hvis han fik en lille fjer på.

Coram vågnede næste morgen med sit livs værste tømmermænd. Han stønnede, da Alanna kom ind på hans værelse.

„Lad være med at trampe sådan,“ bad han.

Alanna rakte ham et dampende krus. „Drik. Maude siger at det hjælper hver gang.“

Coram drak, og gispede da den brændende væske gled ned. Men han fik det faktisk bedre. Han svang benene ud af sengen og gned sit ømme hoved. „Jeg trænger til et bad.“

Alanna pegede på en balje, der stod parat i hjørnet.

Coram skulede til hende. „Gå ned og bestil morgenmad. Jeg må vel hellere kalde dig 'Alan'.“

Hun gav et glædesskrik fra sig og sprang ud af værelset.

Fire dage senere, lige efter daggry, red de ind i Corus, midt i mylderet af folk på vej til markedet. Coram kantede sin hest gennem mængden, mens Alanna prøvede at følge lige efter på Tyksak, og samtidig se det hele. Hun havde aldrig i hele sit liv set så mange mennesker! Hun så købmænd, slaver, præster, adelsmænd. Hun så bazhirer – nomader fra ørkenen – i deres lange hvide kjortler, og sømænd med lange fletninger. Hvis ikke Tyksak havde holdt sig i hælene på Corams vallak, ville hun omgående være faret vild.

Selve markedspladsen var næsten mere end en pige fra en borg i bjergene kunne klare. Alanna blinkede ved synet af de strålende farver – bunker af orange og gule frugter, lysende grønne og blå tæpper og forhæng, guldsnore og sølvklæder. Nogle mennesker stirrede lige så åbenlyst som hun selv gjorde. Andre holdt deres varer op under næsen på folk og opfordrede dem højlydt til at købe. Kvinder i stramtsiddende tøj stod i døråbninger og så efter mændene, og små børn løb rundt og stak hænderne i folks tasker og lommer.

Coram så det hele. „Pas på dine sadeltasker,“ råbte han til Alanna. „Her er der folk der ville stjæle fra deres egen mor!“ Han hentydede åbenbart til en høj ung mand, der stod i nærheden af Alanna.

Den magre unge mand grinede og viste sine hvide tænder. „Hvem, mig?“ spurgte han uskyldigt.

Coram fnøs og sparkede sin hest fremad. Manden blinkede til Alanna og forsvandt i mængden. Hun så efter ham, indtil nogen råbte at hun skulle flytte sig. Mon han virkelig var tyv? Han virkede flink.

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

De forlod markedspladsen og red ad Markedsvejen op ad en høj, stejl bakke. De kom igennem det kvarter hvor de rige købmænd boede, og forbi de endnu rigere adelsmænds palæer. Tempeldistriktet begyndte hvor Markedsvejen krydsede Harmonivejen. Her skiftede Markedsvejen navn og blev Slotsvejen. Coram rettede sig i sadlen. For ham var det ligesom at komme hjem.

Alanna så utallige templer på deres vej gennem området. Hun havde hørt at over hundrede guder blev tilbedt i Corus. Der var i hvert fald templer nok, tænkte hun. Hun så oven i købet en patrulje kvinder i rustning. De var vagtposter ved Den Store Modergudindes tempel. De var bevæbnet med store dobbeltøkser, og de forstod at bruge dem. Deres opgave bestod i at forhindre mænd i at trænge ind på Den Store Moders hellige område.

Alanna lo. En dag ville hun også være klædt i rustning, men hun ville ikke holde sig til tempelområdet!

Pludselig gik det stejlt opad. Her endte Tempeldistriktet. Over templerne, på toppen af bakken, lå det kongelige slot. Alanna så på det og gispede. Foran hende var byporten, udkåret med tusindvis af figurer, og smykket med guld. Gennem denne port i slotsmuren kom kongen og dronningen ned i byen på helligdage. Gennem denne port fik befolkningen adgang til slottet på audiensdagene. Porten var lige så høj som muren, og var bevogtet af soldater klædt i kongens farver – rødt og guld. Bag muren rejste sig utallige tårne og bygninger hele vejen op til selve slottet. Der var haver, brønde, stalde og en dyrepark. På den anden side af slottet lå Den Kongelige Skov.

Alt dette vidste Alanna fra sin fars bøger og kort, men virkeligheden tog vejret fra hende, mere end nogen bog kunne.

LØVINDENS SANG · 1

Alanna

Coran førte an til en slotsgård ved staldene. Her stod der tjenestefolk og ventede på tilrejsende gæster for at tage sig af deres heste og tjenestefolk og vise dem deres værelser. Der kom en staldkarl hen til dem.

Coram sad af. „Jeg er Coram Smed fra grevskabet Trebond. Jeg kommer med unge hr. Alan af Trebond, der skal begynde sin tjeneste ved hoffet.“

Staldkarlen bukkede. En kongelig page fortjente en vis respekt, men ikke så meget som en voksen adelsmand. „Jeg tager mig af hestene, herre,“ sagde han. „Timon!“ råbte han.

En slank ung mand i lakajuniform kom hen til dem. „Ja, Stefan?“

„Vis dem ind til Hans Højhed. Jeg tager mig af bagagen.“

Alanna sad af, og omfavnede Tyksak. Hun følte det som om han var hendes eneste ven i verden. Hun måtte skynde sig for at indhente Timon og Coram.

„Du har at være høflig over for Hans Højhed,“ knurrede Coram. „Han er en ren troldmand med et sværd, og den bedste leder i dette land.“

Alanna gned næsen nervøst. Sæt noget gik skævt? Sæt hertugen opdagede noget?

Hun skævede til Coram. Han svedte. Alanna bed tænderne sammen og skød hagen frem. Hun ville klare det.